

Univerzita Pardubice

Fakulta ekonomicko-správní

Osobní společnosti v zákonu o obchodních korporacích

Andrea Denešová

**Bakalářská práce
2013**

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Andrea Denešová**
Osobní číslo: **E100031**
Studijní program: **B6208 Ekonomika a management**
Studijní obor: **Ekonomika a provoz podniku**
Název tématu: **Osobní společnosti v zákonu o obchodních korporacích**
Zadávací katedra: **Ústav správních a sociálních věd**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

- vysvětlit cíl práce, kterým je rozbor a zhodnocení právní úpravy osobních společností (tj. veřejné obchodní společnosti a komanditní společnosti) v zákonu o obchodních korporacích, jenž má nabýt účinnosti dne 1. 1. 2014; v této souvislosti pak dále zejména
- stručně charakterizovat výše uvedené společnosti jednak obecně a jednak podle stávající právní úpravy obsažené v obchodním zákoníku,
- podrobněji popsat novou právní úpravu osobních společností v zákonu o obchodních korporacích, upozornit na nejvýznamnější změny a provést zhodnocení nové právní úpravy
- shrnout význam nové právní úpravy osobních společností a navrhnout opatření k nápravě nedostatků (budou-li v dané oblasti při zpracování tématu zjištěny).

Rozsah grafických prací: —
Rozsah pracovní zprávy: cca 30 stran
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/elektronická
Seznam odborné literatury:

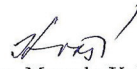
Důvodová zpráva k návrhu zákona o obchodních korporacích dostupná 7. 6. 2012 na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=6&CT=363&CT1=0>
ELIÁŠ, Karel et al. Kurs obchodního práva. Obchodní společnosti a družstva. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. 544 s. ISBN 978-80-7400-048-5
HAVEL, Bohumil; SMOLÍKOVÁ, Kateřina: Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou, Ostrava: Sagit, a.s., 2012. 87 s., ISBN 978-80-7208-923-9
Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)

Vedoucí bakalářské práce: Mgr. Josef Sedláček
Ústav správních a sociálních věd

Datum zadání bakalářské práce: 27. června 2012
Termín odevzdání bakalářské práce: 30. dubna 2013

doc. Ing. Renáta Myšková, Ph.D.
děkanka

L.S.

doc. Ing. Marcela Kožená, Ph.D.
vedoucí ústavu

V Pardubicích dne 16. října 2012

PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem tuto práci vypracovala samostatně. Veškeré literární prameny a informace, které jsem v práci využila, jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

Byla jsem seznámena s tím, že se na moji práci vztahují práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, zejména se skutečností, že Univerzita Pardubice má právo na uzavření licenční smlouvy o užití této práce jako školního díla podle § 60 odst. 1 autorského zákona, a s tím, že pokud dojde k užití této práce mnou nebo bude poskytnuta licence o užití jinému subjektu, je Univerzita Pardubice oprávněna ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložila, a to podle okolností až do jejich skutečné výše.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v Univerzitní knihovně.

V Kolíně dne 11. 8. 2013

Andrea Denešová

PODĚKOVÁNÍ:

Tímto bych ráda poděkovala svému vedoucímu práce Mgr. Josefu Sedláčkovi a JUDr. Janu Janečkovi, Ph.D. za jejich odbornou pomoc, cenné rady a poskytnuté materiály, které mi pomohly při zpracování bakalářské práce.

ANOTACE

Práce se snaží zhodnotit novou právní úpravu osobních společností v zákonu o obchodních korporacích, jež má nabýt účinnosti dne 1. 1. 2014. Podrobněji se zabývá rozbořem veřejné obchodní společnosti a komanditní společnosti, a to jak ve stávající právní úpravě, tak i v nové právní úpravě. Závěrem jsou uvedeny nejvýznamnější změny jednotlivých forem obchodních společností, které ze srovnání vyplývají.

KLÍČOVÁ SLOVA

komanditní společnost, obchodní zákoník, veřejná obchodní společnost, zákon o obchodních korporacích

TITLE

Personal Companies Pursuant to the Business Corporations Act

ANNOTATION

This bachelor work tries to evaluate new legislation personal companies in the Business Corporations Act, which is going to become effective on January 1, 2014. This work more specifically concerns with the analysis of public companies and limited partnerships, both in current legislation and in the new legislation. The biggest changes in various forms of commercial companies, which derive from the comparison are summarized in the conclusion.

KEYWORDS

Limited Partnership, Commercial Code, Public Company, Business Corporations Act

Obsah

Úvod	8
1 VEŘEJNÁ OBCHODNÍ SPOLEČNOST	11
1.1 OBECNÁ CHARAKTERISTIKA	11
1.2 ZALOŽENÍ A VZNIK VEŘEJNÉ OBCHODNÍ SPOLEČNOSTI	13
1.3 VKLADOVÁ POVINNOST	15
1.4 ORGÁNY VEŘEJNÉ OBCHODNÍ SPOLEČNOSTI	16
1.5 ZRUŠENÍ A ZÁNİK VEŘEJNÉ OBCHODNÍ SPOLEČNOSTI	18
1.6 SHRNUÍ ZMĚN PRÁVNÍ ÚPRAVY U VEŘEJNÉ OBCHODNÍ SPOLEČNOSTI	19
2 KOMANDITNÍ SPOLEČNOST	23
2.1 OBECNÁ CHARAKTERISTIKA	23
2.2 ZALOŽENÍ A VZNIK KOMANDITNÍ SPOLEČNOSTI	24
2.3 VKLADOVÁ POVINNOST	26
2.4 ORGÁNY KOMANDITNÍ SPOLEČNOSTI	27
2.5 ZRUŠENÍ A ZÁNİK KOMANDITNÍ SPOLEČNOSTI	28
2.6 SHRNUÍ ZMĚN PRÁVNÍ ÚPRAVY U KOMANDITNÍ SPOLEČNOSTI	29
ZÁVĚR	32
POUŽITÁ LITERATURA	35

SEZNAM ZKRATEK A ZNAČEK

ČR	Česká republika
EU	Evropská unie
k. s.	komanditní společnost
ObchZ	zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
odst.	odstavec
OZ	zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
Sb.	Sbírka zákonů
v. o. s.	veřejná obchodní společnost
ZOK	zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)

ÚVOD

S rozvojem obchodování vznikla ve společnosti potřeba tuto činnost právně zakotvit. Již v římském právu tak nacházíme předpisy týkající se obchodního práva. Historický vývoj obchodního práva a jeho kodifikace na území ČR jsou značně ovlivněny právem rakouským a německým. První ucelenou zákonnou úpravou obchodního práva platného v českých zemích byl zákon č. 1/1863, obecní zákoník obchodní, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 1863.

Současné novodobé obchodní právo upravuje právní postavení podnikatelů, obchodní závazkové vztahy a další vztahy související s podnikáním. Obchodní zákoník je důležitou součástí právního systému České republiky. **Zákon o obchodních společnostech a družstvech** (zákon o obchodních korporacích), který je ústředním zdrojem této práce, je publikován ve Sbírce zákonů ČR **pod číslem 90/2012 Sb.** Zákon je formálně i věcně provázán s novým občanským zákoníkem (č. 89/2012 Sb.) a se zákonem o mezinárodním právu soukromém (č. 91/2012 Sb.). Všechny zákony mají nabýt účinnosti dne 1. ledna 2014.

Dle Havla: „Zákon o obchodních korporacích si od počátku kladl za cíl učinit české korporační právo konkurenceschopné v soutěži s jinými právními řády. Zákon se inspiroval nejmodernějšími legislativními trendy v zemích Evropské unie, USA i jinde a převzal mnohé z konkurenčně nejúspěšnějších právních regulací, jako je korporační právo holandské, britské či německé.“¹

V současné době je platný obchodní zákoník, zákon č. 513/1991 Sb., který byl sestaven pro přechod od centrálně řízené ekonomiky k ekonomice tržní. Obchodní zákoník prošel za necelé čtvrtstoletí celou řadou dílčích změn a novelizací, neboť bylo nutné jej harmonizovat s právem Evropské unie. Podle Havla: „Výsledkem je přebujelá a značně formalizovaná úprava obchodního práva. Zároveň je nutné připomenout, že rozsáhlost obchodního zákoníku je dána rovněž neschopností platného občanského zákoníku reagovat na společenské změny a obchodní zákoník tak mnohdy přebíral roli primární právní regulace.“² Cesta postupných novel současného zákona se nejeví jako vhodné stabilní řešení pro právní jistotu. Jednotný nový zákon

¹ HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 5

² HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 16

je schopen více dostát vysokým právním nárokům na systematičnost a provázanost úpravy, s ohledem na celkové nové pojetí občanského zákoníku.

Pokud se zaměříme na osobní společnosti, v České republice je čistě osobní společností veřejná osobní společnost. Za osobní společnost je považována i komanditní společnost, přestože nese určité prvky kapitálových společností. Podle statistik Svazu průmyslu a dopravy činí podíl osobních společností na celkovém počtu obchodních společností něco málo přes dvě procenta. Podstatou osobních společností je osobní účast společníka na činnosti společnosti (např. řízení společnosti, práce pro společnost apod.). Všichni, nebo alespoň někteří společníci osobních společností ručí za závazky společnosti neomezeně, solidárně a celým svým majetkem. Z těchto důvodů nemají povinnost vytvářet při založení společnosti, ani v průběhu jejího trvání základní kapitál. Vzhledem k osobní účasti společníků na činnosti a řízení společnosti nemusí osobní společnosti zřizovat žádné statutární orgány. Vedení společnosti i jednání vůči třetím osobám je svěřeno samotným společníkům. Statutárním orgánem jsou všichni neomezeně ručící společníci, nestanoví-li společenská smlouva, že statutárním orgánem jsou jen někteří společníci, popřípadě jen jeden z nich. Dalším znakem osobních společností je, že ukončení účasti neomezeně ručícího společníka způsobuje ze zákona zrušení společnosti, které mohou zbývající společníci ve vzájemné dohodě odvrátit.

Cílem práce je rozbor a hodnocení právní úpravy osobních společností (tj. veřejné obchodní společnosti a komanditní společnosti) v zákonu o obchodních korporacích. Toto téma jsem se rozhodla zpracovat z důvodu blížíící se účinnosti nového zákona o obchodních korporacích. Nový zákon s sebou nese menší či větší změny, které budou mít dopad na dosavadní obchodní společnosti. Souhrn nejvýznamnějších změn by tak mohl napomoci lepší orientaci v dané problematice. Při zpracování tématu byla využita odborná literatura a publikované informace, přičemž hlavním zdrojem byly samotné zákonné úpravy, a to zákon č. 513/1991 Sb. a zákon č. 90/2012 Sb. Velmi cenným zdrojem byla aktualizovaná důvodová zpráva k zákonu o obchodních korporacích a komentář k obchodnímu zákoníku. V textu byla využita interpretační metoda, komparace jednotlivých právních úprav a hodnocení. Práce je členěna do dvou kapitol s šesti podkapitolami. Kapitola první je věnována veřejné obchodní společnosti a kapitola druhá se zaměřuje na komanditní společnost, kdy je nejdříve popsána stávající právní úprava a následně nová zákonná úprava, která nabyde účinnosti k 1. 1. 2014. Jednotlivé podkapitoly jsou členěny, dle významných ustanovení týkajících se uvedených společností v obchodním zákoníku, na podkapitolu obecné charakteristiky, založení a vzniku společnosti, vkladové povinnosti, orgány společnosti a zrušení a zánik společnosti. Poslední podkapitola

shrnuje nejvýznamnější změny, které byly analyzovány srovnáním obou právních úprav. Podkapitoly jsou shodně pojmenovány z důvodu snadného srovnání obou osobních společností. Závěr práce hodnotí odlišnosti mezi jednotlivými zákony, konkrétní změny u výše jmenovaných právních forem osobních společností a pokouší se nalézt opatření k nápravě identifikovaných nedostatků.

1 VEŘEJNÁ OBCHODNÍ SPOLEČNOST

1.1 Obecná charakteristika

Právní úprava veřejné obchodní společnosti je zařazena do části druhé, dílu druhého, § 76 – 92 obchodního zákoníku. Veřejná obchodní společnost je obchodní společností osobního charakteru, ve které musí podnikat nejméně dva společníci pod společným obchodním jménem. Společníky veřejné obchodní společnosti podle obchodního zákoníku mohou být osoby fyzické i osoby právnické. Tento stav musí být zachován po celou dobu existence veřejné obchodní společnosti. Změny v počtu a v osobách společníků jsou možné pouze za předpokladu, že vždy, v každém stádiu existence společnosti, je tvořena alespoň dvěma společníky.

Dle § 76 odst. 2 obchodního zákoníku musí společník, tedy fyzická osoba, veřejné obchodní společnosti splňovat všeobecné podmínky provozování živnosti, a to jsou:

- dosažení věku 18 let,
- způsobilost k právním úkonům,
- bezúhonnost (tj. nebyl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestní čin spáchaný úmyslně nebo z nedbalosti, přičemž uložený nepodmíněný trest odnětí svobody je v trvání nejméně jednoho roku),
- předložení dokladu o tom, že daná fyzická osoba nemá nedoplatky vůči územním finančním orgánům státu, na platbách pojistného na sociálním zabezpečení a na příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Dále nesmí pro fyzické osoby nastat tyto překážky provozování živnosti:

- prohlášení konkurzu na majetek fyzické osoby,
- dokud trvá uložení zákazu činnosti týkající se provozování živnosti v oboru podnikání společnosti nebo v příbuzném oboru,
- zrušení konkurzu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek úpadce nepostačuje k úhradě nákladů konkursu, nebo zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku, a to po dobu tří let od zrušení konkurzu.³

³ ŠTENGLOVÁ, I., PLÍVA, S., TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník: Komentář. 10., podstatně rozšířené vydání.* Praha: C. H. Beck, 2005. ISBN 80-7179-346-9. s. 284

Pokud je společníkem ve veřejné obchodní společnosti právnická osoba, práva a povinnosti vykonává její statutární orgán, popř. pověřený zástupce, kteří splňují výše citované všeobecné podmínky provozování živnosti a u nichž nenastaly překážky provozování živnosti.

Společnost je právnickou osobou a lze ji založit pouze společenskou smlouvou. Společnosti je založena pouze za účelem podnikání. Všichni společníci ručí za závazky společnosti společně a neomezeně celým svým majetkem. Ve vnitřních vztazích je společnost chápána jako smluvní společenství svých společníků, ve vnějších vztazích ke třetím osobám se právní postavení veřejné obchodní společnosti neliší od postavení právnické osoby. Společnost nemá žádné vnitřní orgány. Obchodní vedení a jednání za společnost přísluší všem společníkům, kteří vykonávají uvedené činnosti po vzájemné dohodě. O ostatních věcech rozhodují všichni společníci a mají v tomto rozhodování totožné postavení. Toto rozhodování se dá nazvat hledáním dohody.

Podle ustanovení § 9 odst. 2 obchodního zákoníku musí být součástí názvu firmy, pod kterým je společnost zapsána do obchodního rejstříku, dodatek označující její právní formu. Tato náležitost je ošetřena § 77 ObchZ, kde jsou obsaženy všechny možné formy dodatků, které lze použít k označení právní formy veřejné obchodní společnosti. Přičemž výběr dodatku je zcela věcí rozhodnutí zakladatelů či společníků obchodní společnosti. Společnost je povinna používat název firmy a formu dodatku v té podobě, ve které je zapsána v obchodním rejstříku. Pro úplnost informace, označení společnosti je povoleno v podobách „veřejná obchodní společnost“, případně zkratkami „veř. obch. spol.“ nebo „v. o. s.“, obsahuje-li firma jméno alespoň jednoho ze společníků, postačí označení „a spol.“.

Dle nové právní úpravy je veřejná obchodní společnost upravena v části první, hlava II v § 95 – 117 v zákonu o obchodních korporacích. Tato společnost je řazena mezi osobní společnosti, což je nový právní pojem. Zařazení veřejné obchodní společnosti mezi osobní společnosti je ovlivněno zejména vysokou mírou osobní účasti společníka na řízení a vedení této formy společnosti. I nadále je tento typ korporace právnickou osobou. Společnost může být založena za podnikatelským účelem nebo dle nové právní úpravy je podnikání rozšířeno o podnikání za účelem správy vlastního majetku. Veřejná obchodní společnost je korporace alespoň dvou osob, které ručí za její dluhy společně a nerozdílně. „Ručení celým svým majetkem, vyplývá z podstaty ručení in solido, jak ho vymezuje OZ, proto to zákon zde

nestanoví výslovně.⁴ Obdobně jako u současné zákonné úpravy může být společníkem fyzická i právnická osoba. Podmínky účasti společníka ve společnosti mimo jiné upravuje i § 95 odst. 3 ZOK, kde jsou stanoveny překážky provozování živnosti, které jsou důvodem odepření statutu společníka. Založení a vznik společnosti je upraven pouze v nezbytném rozsahu, neboť obecná formulace založení právnické osoby je v novém občanském zákoníku. Zachovává se společenská smlouva, která řídí vzájemné právní poměry a případně podíly společníků. Novinkou je změna společenské smlouvy, která je možná jen se souhlasem všech společníků, nikoliv většiny společníků (§ 99 odst. 1 ZOK). Nahrazuje tak § 79 odst. 1 obchodního zákoníku. Označení názvu a dodatku společnosti se shoduje se stávající právní úpravou.

1.2 Založení a vznik veřejné obchodní společnosti

Vznik veřejné obchodní společnosti je rozdělen do dvou etap. K platnému založení veřejné obchodní společnosti postačí uzavření společenské smlouvy s podpisy všech zakladatelů, pravost podpisů musí být úředně ověřena. Zakladatelské dokumenty musí být vyhotoveny písemně (§ 63 ObchZ). Společnost, jako právnická osoba, vzniká dnem, ke kterému byla zapsána do obchodního rejstříku (§ 62 odst. 1 ObchZ). Návrh na zápis musí být podán do 90 dnů od založení společnosti. Obchodní společnost je založena na dobu neurčitou, pokud není ve společenské smlouvě určeno jinak.

Obchodní zákoník předepisuje v § 78 odst. 1 pouze obligatorní náležitosti společenské smlouvy veřejné obchodní společnosti. Jedná se o základní údaje, na kterých se společníci musí shodnout. Pokud by společenská smlouva neobsahovala předepsané náležitosti, byla by neplatná, resp. rejstříkový soud by musel zamítnout návrh na zápis společnosti. Kromě náležitostí předepsaných obchodním zákoníkem, lze do společenské smlouvy začlenit i další náležitosti dle individuálních potřeb konkrétní společnosti (např. vkladová povinnost společníků, rozdělení zisku, úprava vzájemných práv a povinností společníků a další).

⁴ HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 71.

Podle § 78 odst. 1 ObchZ musí společenská smlouva veřejné obchodní společnosti obsahovat:

- a) firmu a sídlo společnosti;
- b) určení společníků uvedením firmy nebo názvu a sídla právnické osoby nebo jména a bydliště fyzické osoby;
- c) předmět podnikání společnosti.⁵

V obchodním zákoníku je možnost účastnit se veřejné obchodní společnosti omezena § 76 odst. 2 (citováno výše, všeobecné podmínky provozování živnosti) a § 56 odst. 4 ObchZ (společník s neomezeným ručením za závazky společnosti pouze v jedné obchodní společnosti).

Založení a vznik společnosti je dle zákona č. 90/2012 Sb. upraven pouze v nezbytném rozsahu s ohledem na obecné formulace v zákoníku občanském. Obchodní korporace se zakládá sepsáním společenské smlouvy (§ 8 odst. 1 ZOK), je zde povinná písemná forma s úředně ověřenými podpisy, jinak je smlouva neplatná (§ 6 odst. 1 ZOK). Ke vzniku veřejné obchodní společnosti dochází následným zápisem společnosti do obchodního rejstříku. Nově je stanoveno, že návrh musí být podán do 6 měsíců ode dne založení (§ 9 odst. 1 ZOK). Pokud tak povinné osoby neučiní, platí, že zakladatelé od smlouvy odstoupili.

Drobné odlišnosti nalezneme v povinných náležitostech společenské smlouvy. Nově je stanovena pouze firma společnosti, nikoli firma a sídlo společnosti. Předmět podnikání společnosti je v nové právní úpravě aktualizován o správu vlastního majetku.

Minimální obsahové náležitosti společenské smlouvy stanovuje § 98 ZOK:

- a) firmu společnosti;
- b) předmět podnikání společnosti nebo údaj, že byla založena za účelem správy vlastního majetku;
- c) určení společníků uvedením jména nebo jmen a příjmení, v případě právnické osoby názvu (dále jen „jméno“) a bydliště nebo sídla.⁶

Výčet obsažený v citovaném ustanovení je třeba chápat pouze jako demonstrativní, kdy v praxi je obvyklé, že společenská smlouva obsahuje řadu dalších ustanovení upravujících vnitřní organizaci společnosti a postavení společníků.

Podstatnou změnou v nové právní úpravě je možnost změny společenské smlouvy jen se souhlasem všech, nikoliv většiny společníků (§ 99 odst. 1 ZOK). Toto pravidlo předpokládá

⁵ Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, § 78 odst. 1

⁶ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, § 98

stejně ručení všech společníků. Všeobecně platí, že má-li být někomu uložena povinnost, nelze tak konat bez jeho souhlasu.

Další změnou je § 95 odst. 3 ZOK, který upravuje podmínky účasti ve veřejné obchodní společnosti. „Společníkem nemůže být ten, na jehož majetek byl v posledních 3 letech prohlášen konkurs, nebo byl návrh na zahájení insolvenčního řízení zamítnut pro nedostatek majetku, anebo byl konkurs zrušen proto, že je jeho majetek zcela nepostačující; kdo tento zákaz poruší, se společníkem nestane, i když společnost vznikne.“⁷ Toto ustanovení nahrazuje § 56 odst. 4 a § 76 odst. 2 ObchZ.

1.3 Vkladová povinnost

Vkladové povinnosti se podrobněji věnuje všeobecné ustanovení obchodního zákoníku. U veřejné obchodní společnosti nastává výjimečné postavení, neboť společnost není povinna vytvářet základní kapitál. Zákon nestanovuje ani povinnost společníků vložit do společnosti nějaký vklad. Jestliže se společníci veřejné obchodní společnosti dohodnou ve společenské smlouvě na povinnosti vložit do společnosti vklad, musí ve společenské smlouvě dohodnout výši vkladu a dobu splatnosti.

Obchodní zákoník rozlišuje mezi vklady peněžitými a nepeněžitými. Pro nepeněžité vklady jsou stanoveny některé podmínky, a to jak ve všeobecných ustanoveních (§ 59 odst. 2 – 8 ObchZ), tak v rámci zákonné úpravy jednotlivých forem obchodních společností. Zákon vylučuje z výčtu nepeněžitých vkladů vklady týkající se provedení práce nebo poskytnutí služeb, z čehož vyplývá, že předmětem vkladu nejsou fyzické nebo duševní dovednosti a znalosti společníka.

Dle zákona č. 90/2012 Sb. „vkladem je peněžní vyjádření hodnoty předmětu vkladu do základního kapitálu obchodní korporace.“⁸ Pojetí vkladu se v zásadě nezměnilo. Vkladem do obchodní korporace se rozumí peněžní vyjádření hodnoty vkladu, přičemž předmětem vkladu je určitá věc, kterou se vkladatel zavazuje vložit do společnosti za účelem získání účasti v ní.

Zákon byl doplněn o § 16 odst. 1 ZOK, že společník nemůže po dobu trvání společnosti ani po jejím zániku požadovat vrácení splaceného vkladu.

⁷ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, § 95 odst. 3

⁸ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, § 15 odst. 1

Má-li společník vkladovou povinnost, musí být splněna dle právní úpravy, příp. dle společenské smlouvy ve stanovené lhůtě. Přičemž peněžité vklady se povinně budou nadále splácet přes bankovní účet. Všeobecná právní úprava zahrnuje § 17 odst. 3 ZOK, která stanovuje, že nepeněžitým vkladem nesmí být práce nebo služby. Ovšem zvláštní úprava veřejné obchodní společnosti se nebrání tomu, aby v osobních společnostech byla vkladová povinnost takto plněna (§ 103 odst. 1 ZOK). Vklad do obchodní společnosti tak může být i splácen provedením práce či poskytnutím služeb za předpokladu, že tak výslovně povoluje společenská smlouva a navíc s tím souhlasí všichni společníci.

Vzhledem k dispozitivní vkladové povinnosti společníka se zavádí možnost kadučního řízení i u veřejné obchodní společnosti, avšak za předpokladu, že tak výslovně určí společenská smlouva. Výjimkou je situace, jsou-li ve společnosti pouze dva společníci.

„Zákon se vyhýbá konstatování, zda pohledávka je předmětem vkladu peněžitého či nepeněžitého – ačkoliv doposud byla považována za předmět vkladu nepeněžitého, vývojem diskusí u Evropského soudu lze také dovozovat, že by se mohla spíše považovat za předmět peněžitého vkladu – věcně jde ostatně v důsledku o peníze.“⁹

1.4 Orgány veřejné obchodní společnosti

Obchodní zákoník upravuje pouze jeden povinný orgán u veřejné obchodní společnosti, a to statutární orgán. Podle § 85 odst. 1 ObchZ jsou ze zákona všichni společníci statutárním orgánem, pokud společenská smlouva nestanoví jinak. V obchodním zákoníku, obdobně jako v zákoně o obchodních korporacích, je upravena podmínka splnění členství obchodní korporace.

Obchodní vedení společnosti je třeba odlišit od jednání jménem společnosti. Jednání jménem společnosti přísluší pouze statutárnímu orgánu a je realizováno ve vztahu ke třetím osobám. Obchodní vedení směřuje dovnitř společnosti, jde o řízení společnosti včetně rozhodování o podnikatelských záměrech. Toto rozdílné vnímání bylo v nové právní úpravě sjednoceno do statutárního orgánu.

Jiné než statutární orgány veřejná obchodní společnost povinně nevytváří. Poněvadž se jedná o osobní společnost, společníci se osobně podílejí na činnosti společnosti a na jejím řízení. Má-li společnost více společníků v postavení statutárních orgánů, lze rovněž stanovit, že

⁹ HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 38

v některých věcech jednají samostatně, zatímco v jiných společně. V případě, že společníci (resp. společenská smlouva) pověří vedením společnosti pouze jednoho nebo více společníků, obchodní vedení se při výkonu řídí rozhodnutím většiny společníků.

Dle nové zákonné úpravy „nejvyšším orgánem v osobní společnosti jsou všichni její společníci.“¹⁰ Zvláštní ustanovení uvádí tuto doplňující informaci: „Statutárním orgánem osobní společnosti jsou všichni společníci, kteří splňují požadavky stanovené v § 46.“¹¹

Zákon není jediný právní předpis, který upravuje práva a povinnosti statutárního orgánu obchodní korporace. Obdobně některé povinnosti formuluje např. insolvenční zákon nebo zákon o živnostenském podnikání. Povinnost statutárních orgánů oprávněných jednat za společnost s péčí řádného hospodáře je zachována, upravena je v občanském zákoníku. Jakákoliv ujednání omezující odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu funkce statutárního či obdobného orgánu jsou absolutně neplatná. Nově se zavádí pravidlo podnikatelského úsudku, které dává možnost jednajícímu orgánu, aby prokázal, že v rámci rozhodování jednal dle obvyklých pravidel v zájmu společnosti, a tedy nenese povinnost k úhradě případné újmy (§ 52 odst. 1 ZOK). Dále se zavádí pravidlo o střetu zájmu – v návaznosti na odlišení toho, kdo jedná, a majetku, který je spravován. Pravidlo je doplněno informační povinností budoucího člena orgánu obchodní korporace ve vztahu k jeho insolvenční minulosti. Zákon však nezavádí výslovnou překážku ve výkonu funkce. Toto pravidlo umožňuje nejvyššímu orgánu korporace učinit preventivní zákrok na základě informační povinnosti.

Právo kontroly společníků, včetně práva nahlížet do dokladů společnosti, je zachováno, i pro společníkovy zástupce, které zákon výslovně neuvádí. Pro zjednodušení pravidel správy obchodních korporací bylo upuštěno od rozdělení obchodního vedení a statutárního orgánu. Nově se tedy tyto orgány spojují do statutárního orgánu, kterým je vždy společník, pokud společenská smlouva nestanoví jinak.

¹⁰ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, § 44 odst. 1

¹¹ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, § 106

1.5 Zrušení a zánik veřejné obchodní společnosti

Stejně jako vznik obchodní společnosti má i její zánik dvě etapy. V první etapě se společnost zruší některým ze způsobů stanovených v obchodním zákoníku v rámci obecné právní úpravy obchodních společností. Ve druhé etapě zaniká ke dni zápisu jejího výmazu do obchodního rejstříku (§ 68 odst. 1 ObchZ). Až do dne výmazu trvá obchodní společnost jako právnická osoba a může tedy vlastními úkony nabývat práv a povinností.

Veřejná obchodní společnost může být zrušena některým ze způsobů, který je upraven v § 68 odst. 3 ObchZ, příp. § 88 odst. 1 ObchZ a § 90 odst. 1 ObchZ. Ve všech případech vypočtených v § 88 odst. 1 ObchZ je zrušení společnosti zákonným důsledkem, který nemůže být vyloučen ani odchylnou úpravou společenské smlouvy. Jestliže je veřejná obchodní společnost zrušena na základě aplikace obecného § 68 odst. 3 ObchZ, nebo je zrušena soudem na základě návrhu některého ze společníků (§ 90 odst. 1 ObchZ), vstupuje společnost do likvidace dnem, k němuž byla zrušena. Pokud je však obchodní společnost zrušena z některého důvodu vymezených v § 88 odst. 1 ObchZ, vstupuje společnost do likvidace až po uplynutí lhůty, v níž se zbylí společníci mohou rozhodovat o dalším trvání společnosti, resp. až uplynutím lhůty tří měsíců od zrušení společnosti. Zmíněná právní úprava je obsažena v § 88 odst. 2 ObchZ a zmírňuje pro některé případy zrušení společnosti.

Pokud je veřejná obchodní společnost tvořena pouze dvěma společníky, z nichž jeden podal řádnou výpověď společenské smlouvy, nemůže docházet k dalším změnám společenské smlouvy, resp. do společnosti nemůže být přijímán další společník, ani nemohou být prováděny jiné změny společenské smlouvy, dochází ke zrušení společnosti.

Dle nové právní úpravy může být veřejná obchodní společnost zrušena některým ze způsobů, který je obecně upraven § 93 ZOK nebo § 113 odst. 1 ZOK, příp. § 115 odst. 1 ZOK. Dále se zavádí pro vyšší potřebu kontroly likvidátora, že listiny a údaje, které likvidátor povinně na konci likvidace vyhotovuje, budou předloženy nejvyššímu orgánu obchodní korporace.

Jestliže je společnost zrušena na základě aplikace § 113 odst. 1, s výjimkou důvodů uvedených v písmenech b) a h), mohou se ostatní společníci dohodnout až do okamžiku předložení konečné zprávy o průběhu likvidace, že společnost nadále trvá i bez společníka, jehož se důvod zrušení týká. Musí být ale změněna společenská smlouva.

1.6 Shrnutí změn právní úpravy u veřejné obchodní společnosti

V kapitole 1 jsou zachyceny a popsány některé z odlišností mezi zákonem o obchodních korporacích a obchodním zákoníkem u veřejné obchodní společnosti. V této podkapitole budou shrnuty shora rozebrané změny a dále bude upozorněno na další změny, které nová právní úprava přináší.

Průvodním jevem rekodifikace práva v ČR je zavádění nových právních pojmů, které označují dosud známé a zavedené názvosloví. Ani v případě zákona o obchodních společnostech a družstvech tomu není jinak. Obchodní korporací se rozumí obchodní společnosti a družstva. Zákon dělí obchodní společnosti na osobní a kapitálové společnosti, přičemž osobní společnosti jsou veřejná obchodní společnost a komanditní společnost. Kapitálové společnosti zahrnují společnost s ručením omezeným a akciovou společnost. Aby byl výčet úplný, je třeba uvést, že za obchodní společnost jsou považovány také evropská společnost a evropské hospodářské zájmové sdružení.

Zákon o obchodních korporacích neobsahuje komplexní právní úpravu obchodních společností. Některé instituty jsou obsaženy v novém občanském zákoníku (např. obecná likvidace společnosti nebo obecná úprava právnických osob), přitom se uplatňují také ve vztahu k obchodním společnostem. V případě veřejné obchodní společnosti je zákon benevolentnější a umožňuje velkou variabilitu při nastavení vnitřního vedení společnosti a jejího dalšího fungování. Jednou ze změn je možnost založit společnost nejen za účelem podnikání, jako tomu bylo doposud, ale také za účelem správy vlastního majetku (§ 2 odst. 1 ZOK).

V zákoně o obchodních korporacích není výslovně stanoveno, že společník ručí celým svým majetkem, ale pouze společně a nerozdílně. To, že ručí celým svým majetkem, vyplývá z podstaty solidárního ručení, jak ho vymezuje nový občanský zákoník (§ 95 odst. 1 ZOK).

Významná změna se týká zejména postavení společníka veřejné obchodní společnosti, ten už nebude muset v případě, že nebude statutárním orgánem, splňovat všeobecné podmínky provozování živnosti ani nebude povinen jednat s péčí řádného hospodáře. Tato povinnost se vztahuje pouze na statutární a jiné orgány obchodní společnosti.

Společníci obchodních korporací podle současné právní úpravy musejí splňovat požadavky § 76 odst. 2. a § 56 odst. 4 ObchZ, tj. fyzická nebo právnická osoba může být společníkem s neomezeným ručením pouze v jedné společnosti a musí splňovat všechny podmínky provozování živnosti podle zvláštního právního předpisu. Nová úprava nahradila stávající předpisy obecným ustanovením (§ 46 ZOK) a zvláštními ustanoveními pro jednotlivé formy

obchodních korporací. Ve veřejné obchodní společnosti musí společník splňovat požadavky dle § 95 odst. 3 ZOK, tj. na majetek společníka nebyl v posledních třech letech prohlášen konkurs, ani nebyl návrh na zahájení insolvenčního řízení zamítnut pro nedostatek majetku, anebo nebyl zrušen konkurs proto, že jeho majetek je zcela nedostačující.

Nově je upravena lhůta pro podání návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku. Nová právní úprava tuto lhůtu stanovila na 6 měsíců (§ 9 odst. 1 ZOK). Není-li povinnými osobami podán návrh do této lhůty ode dne založení, platí, že zakladatelé od smlouvy odstoupili. Dle stávajícího obchodního zákoníku je tato lhůta 90 dnů (§ 62 odst. 1 ObchZ).

Významnou úpravou je možnost změny společenské smlouvy pouze se souhlasem všech společníků, nikoliv většiny. Podstatou dané úpravy je předpoklad stejného ručení všech společníků, proto není důvod toto pravidlo narušovat (§ 99 odst. 1 ZOK).

S ohledem na dispozitivní vkladové povinnosti společníka se nově zavádí u veřejné obchodní společnosti možnost kadučního řízení, avšak za předpokladu, že je tak výslovně stanoveno ve společenské smlouvě (§ 102 ZOK).

Podstatnou změnou oproti stávající úpravě je předmět vkladu do osobní společnosti, kde je umožněno splácet vklad také provedením práce nebo poskytováním či poskytnutím služby s tím, že ocenění těchto prací nebo způsob ocenění musí být uveden ve společenské smlouvě, a všichni společníci s tím souhlasí (§ 103 odst. 1 ZOK).

Další novinkou je možnost nahradit společníkovi výdaje vynaložené při zařizování záležitostí společnosti, toto právo však musí společník uplatnit do 3 měsíců od okamžiku jejich vynaložení (§ 104 odst. 1). Rozhodným okamžikem pro uplatnění tohoto práva či pro počátek výpočtu úroků z prodlení je okamžik skutečného vynaložení nákladů.

Zákon nově zavádí pojem obvyklý úrok, přičemž se nesjednává smluvní úrok, ale odkazuje se na běžný bankovní úrok poskytovaný při úvěrech.

„Právo kontroly společníků, včetně práva nahlížet do dokladů společnosti, je zachováno. Zákon však výslovně neuvádí, že je možné zastoupení např. advokátem nebo auditorem, jelikož toto plyne z obecné možnosti zastoupení podle občanského práva.“¹² (§ 107 ZOK)

V návaznosti na jednotné chápání pravidel správy obchodních společností se opouští rozdělení obchodního vedení a statutárního orgánu (§ 81 a 85 ObchZ). Obé se tedy spojuje

¹² HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 72.

do rukou statutárního orgánu, kterým jsou vždy všichni společníci, nebo se uplatňuje dohoda ve společenské smlouvě, tzn., že statutárním orgánem jsou pouze někteří společníci. Společníci nově musejí splňovat požadavky obecného ustanovení § 46 ZOK.

„Dispozitivní zákaz konkurence zůstává zachován s tím, že jestliže společníci o rozporu se zákazem konkurence v době založení nebo přistoupení nového společníka nebo v době existence společnosti věděli a nevyjádřili nesouhlas, má se za to, že souhlas je dán. Toto řešení napomůže chodu společnosti tehdy, pokud společníkům nevádí, že dochází k porušování zákazu konkurence. Je tak akceptován princip, že se společníci starají vědomě a pečlivě o zájmy společnosti a sami posoudí, co je a co není pro společnost výhodné.“¹³ Nařizující zákaz se jeví jako kontraproduktivní.

Současný obchodní zákoník neobsahuje obecnou úpravu o dědění podílu ve společnosti. Dědění podílu se tak řídí zvláštními ustanoveními u jednotlivých forem obchodních společností, u veřejné obchodní společnosti § 91 ObchZ. Nový zákon o obchodních korporacích tuto problematiku řeší odlišně. Ustanovení § 42 odst. 1 ZOK určuje, že smrtí společníka přechází jeho podíl na právního nástupce, ledaže společenská smlouva přechod podílu omezí nebo zakáže. Zakázat nebo omezit však nelze přechod podílu v akciové společnosti a bytovém družstvu. Ovšem ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) ZOK stanovuje, že se veřejná obchodní společnost ruší smrtí společníka, ledaže společenská smlouva připouští dědění podílu. Nacházíme zde tedy zjevný logický rozpor – podle § 42 odst. 1 ZOK se podíl automaticky dědí; § 113 odst. 1 písm. c) ZOK však stanoví, že společenská smlouva musí dědění připustit.

V zásadě lze dospět ke dvěma možným řešením nastalého konfliktu:

Ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) ZOK se na veřejnou obchodní společnost nepoužije. Podíl se tedy nedědí, leda by společenská smlouva výslovně stanovila jinak.

Pokud společenská smlouva neobsahuje ohledně dědění podílu ničeho, uplatní se § 42 odst. 1 ZOK a má se za to, že společenská smlouva vlastně dědění připouští (neomezuje jej, ani jej nevyklučuje). Podíl se tedy dědí.¹⁴

¹³ HAVEL, B. A KOL. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-923-9, s. 73

¹⁴ VRAJÍK, Michal. 91677. Dvě poznámky k dědění podílu ve veřejné obchodní společnosti: Společnost se ruší, pokud společenská smlouva neobsahuje něco, co obsahovat nemusí. In: epravo.cz [online]. Praha: © epravo.cz, a.s., 2013, 21. 6. 2013 [cit. 2013-06-21]. Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/dve-poznamky-k-dedeni-podilu-ve-verejne-obchodni-spolecnosti-91677.html>

Bez novelizace či výkladové judikatury bude odpověď na tuto otázku po určitou dobu nejasná.

Dalším problematickým ustanovením je § 117 odst. 1, podle nějž je dědic podílu, který se nechce stát společníkem, oprávněn svou účast ve společnosti vypovědět, a to ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se stal dědicem. Jedná se o prekluzivní lhůtu, neboť k později podané výpovědi se nepřihlíží. Současná právní úprava váže počátek běhu tříměsíční lhůty na „právní moc rozhodnutí soudu o dědictví“. Podle nové právní úpravy ale tříměsíční lhůta běží ode dne, kdy se dědic „stal dědicem“, což podle ustanovení nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., § 1479 je vykládáno tak, že dědické právo vzniká smrtí zůstavitele. V praxi to tedy může znamenat, že prekluzivní tříměsíční lhůta uplyne dříve, než se dědic vůbec dozví o tom, že se stal dědicem. V obdobně nepříznivé situaci se octnou i komanditní společnosti při smrti komplementáře, a to díky ustanovení § 119 a § 127 odst. 1 písm. d).¹⁵

¹⁵ VRAJÍK, Michal. 91677. Dvě poznámky k dědění podílu ve veřejné obchodní společnosti: Společnost se ruší, pokud společenská smlouva neobsahuje něco, co obsahovat nemusí. In: epravo.cz [online]. Praha: © epravo.cz, a.s., 2013, 21. 6. 2013 [cit. 2013-06-21]. Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/dve-poznamky-k-dedeni-podilu-ve-verejne-obchodni-spolecnosti-91677.html>

2 KOMANDITNÍ SPOLEČNOST

2.1 Obecná charakteristika

Komanditní společnost je upravena v části druhé, dílu třetího obchodního zákoníku v § 93 – 104. Obdobně jako veřejná obchodní společnost, je i komanditní společnost právnickou osobou a lze ji založit pouze společenskou smlouvou a jen za účelem podnikání (§ 56 odst. 1 ObchZ). Z ustanovení § 93 odst. 1 ObchZ vyplývá, že každá komanditní společnost musí mít nejméně dva společníky a tito dva společníci musí být v jiném postavení. Jeden v postavení komplementáře a druhý v postavení komanditisty. Horní hranice počtu společníků v obou formách postavení není obchodním zákoníkem stanovena. Komanditista a komplementář nemůže být v jedné komanditní společnosti jedna a táž osoba.

Komanditní společnost je řazena mezi osobní obchodní společnosti a můžeme ji v obecné rovině označit za společnost veřejně obchodní s prvky společnosti s ručením omezeným. Dokladem uvedeného tvrzení obecně charakterizující komanditní společnost je § 93 odst. 4 ObchZ, dle něhož není-li speciální úprava, použijí se na komanditní společnost přiměřeně ustanovení o veřejné obchodní společnosti a na právní postavení komanditistů ustanovení o společnosti s ručením omezeným. Výhodou takového seskupení je možnost definovat odlišné právní postavení dvou skupin společníků – komplementářů a komanditistů. Přičemž komplementáři jsou společníci, kteří se obvykle podílejí na výkonu podnikání komanditní společnosti. Zatímco komanditisté jsou společníci, kteří mají povinnost vložit do společnosti určitý vklad, ale obvykle se nepodílejí na řízení společnosti, ani na podnikatelské aktivitě společnosti. Jejich přínos pro komanditní společnost spočívá ve vytvoření ekonomických a materiálně technických podmínek pro podnikatelské aktivity obchodní společnosti.

Komplementáři a komanditisté ručí za závazky společnosti solidárně. Ručení komanditistů je omezeno tím, jaká výše splacení jejich vkladu je zapsána do obchodního rejstříku. Komanditista tedy ručí za závazky společnosti jen do okamžiku, kdy je do obchodního rejstříku zapsáno, že splatil celý svůj vklad. Komplementáři ručí za závazky společnosti celým svým majetkem. V případě, že firma společnosti obsahuje jméno komanditisty, ručí tento komanditista za závazky společnosti stejně jako komplementář, tedy celým svým majetkem (§ 95 ObchZ).

V zákonu o obchodních korporacích je komanditní společnost upravena v části první, třetí hlavě § 118 – 131. Komanditní společnost je právnická osoba a je řazena k osobním

společnostem, ve které alespoň jeden ze společníků ručí za dluhy společnosti neomezeně celým svým majetkem (komplementář) a alespoň jeden ze společníků ručí omezeně do výše své komanditní sumy (komanditista). Z výše jmenovaného vyplývá, že komanditní společnost, obdobně jako v současné právní úpravě, musí mít nejméně dva společníky, přičemž společníci musí být v jiném postavení. Po celou dobu trvání společnosti nesmí počet společníků klesnout pod dva. Nově komanditní společnost analogicky jako veřejná obchodní společnost může být založena za účelem podnikání nebo za účelem správy vlastního majetku.

Podstatou ručení se postavení komanditisty zásadně neliší od stávající úpravy, rozdíl je v definicích. Výše ručení se tak nově nebude odvíjet jen od výše splaceného vkladu, ale od výše komanditní sumy, tedy částky v penězích, kterou komanditista deklaroval a která bude zapsána do obchodního rejstříku a bude nezávislá na výši vkladu. Přičemž lze říci, že komanditní suma je konkrétní částka, která se stane zjevnou třetím osobám prostřednictvím obchodního rejstříku a do které konkrétní komanditista ručí za dluhy společnosti. Komplementář ručí za závazky společnosti neomezeně. Pokud je jméno komanditisty uvedeno ve firmě, ručí za dluhy společnosti jako komplementář, tj. neomezeně, celým svým majetkem (§ 118 odst. 2 ZOK). Uvedená změna rozsahu ručení komanditisty nemá vliv na jeho právní postavení ve společnosti.

V nové právní úpravě § 119 ZOK je vyloučena obecná aplikace ustanovení o společnosti s ručením omezeným na právní postavení komanditisty. Namísto toho je upraveno, že neplyne-li z ustanovení hlavy druhé tohoto zákona něco jiného, užijí se na komanditní společnost přiměřeně ustanovení o veřejné obchodní společnosti.

Taxativní výčet možných dodatků, které lze použít k označení právní formy komanditní společnosti, ve stávající i v nové právní úpravě, je povoleno v podobách „komanditní společnost“, příp. zkratkou „kom. spol.“ nebo „k. s.“. Výběr mezi jednotlivými dodatky je věcí rozhodnutí zakladatelů společnosti. Jakmile je však firma zapsána do obchodního rejstříku, musí společnost používat vybranou formu dodatku v té podobě, ve které je zapsána do obchodního rejstříku, aniž by mohla jednotlivé dodatky zaměňovat.

2.2 Založení a vznik komanditní společnosti

Obchodní zákoník rozděluje vznik obchodní společnosti do dvou etap. V první etapě dochází k založení obchodní korporace, ve druhé etapě k jejímu vzniku jako právnické osoby, resp. jejího zápisu do obchodního rejstříku. V období mezi svým založením a vznikem obchodní společnost nemá právní subjektivitu a nemůže tedy nabývat práv a povinností. Komanditní společnost se zakládá společenskou smlouvou, která musí mít písemnou formu s úředně

ověřenými podpisy. U společenské smlouvy komanditní společnosti není vyžadována forma notářského zápisu, dostačující podmínkou je úředně ověřená pravost podpisů všech zakladatelů (§ 63 ObchZ).

Povinné obsahové náležitosti společenské smlouvy jsou stanoveny § 94 ObchZ, stejně jako u veřejné obchodní společnosti platí, že zákonný výčet obsažený ve zmiňovaném ustanovení je třeba chápat jako minimální požadavek, který předpokládá podstatné rozšíření obsahu společenské smlouvy v konkrétních praktických aplikacích. Pokud bude některá ze zákonem předepsaných obligatorních náležitostí ve smlouvě chybět, bude smlouva neplatná. Další případné náležitosti společenské smlouvy určují ve vzájemné dohodě budoucí společníci.

Komanditní společnost vzniká zápisem do obchodního rejstříku. Návrh na zápis do obchodního rejstříku musí být podán do 90 dnů od založení společnosti (§ 62 odst. 1 a § 96 ObchZ) a musí být podepsán všemi společníky, tj. komplementáři i komanditisty.

V zákoně o obchodních korporacích je založení a vznik obchodní společnosti stanoven pouze v nezbytné míře, a to s ohledem na obecné formulace založení právnické osoby v novém občanském zákoníku. Stejně jako u stávající právní úpravy je zachováno povinné sepsání společenské smlouvy (§ 8 odst. 1 ZOK), která je závazná pouze v písemné formě s úředně ověřenými podpisy (§ 6 odst. 1 ZOK). Obchodní korporace vzniká dnem zápisu společnosti do obchodního rejstříku. I zde je platné všeobecné ustanovení § 9 odst. 1 ZOK, že návrh na zápis společnosti do obchodního rejstříku musí být podán do 6 měsíců ode dne jejího založení.

Povinný obsah společenské smlouvy je stanoven § 98, §124 a § 129 odst. 1 ZOK. Obligatorní náležitostí společenské smlouvy u komanditní společnosti je jasné vymezení komanditní sumy, je-li určena. Drobná odlišnost oproti stávající právní úpravě je v rozšíření předmětu podnikání o podnikání za účelem správy vlastního majetku. V praxi je obvyklé využití řady dalších ustanovení upravujících vnitřní organizaci společnosti.

Důležitou změnou je možnost změny společenské smlouvy jen se souhlasem všech, nikoliv většiny společníků (§ 99 odst. 1 ZOK). Dle stávající právní úpravy je možná změna společenské smlouvy se souhlasem většiny komplementářů spolu se souhlasem většiny komanditistů, pokud je tak stanoveno ve společenské smlouvě (§ 97 odst. 4 ObchZ).

2.3 Vkladová povinnost

Podle § 97a ObchZ mají komanditisté vkladovou povinnost. Komplementáři vkladovou povinnost ze zákona nemají, mohou se však ke vkladu do společnosti zavázat ve společenské smlouvě. Stane-li se tak, lze na postavení komplementářů přiměřeně vztáhnout § 80 ObchZ (splácení vkladů).

Ustanovení § 97a ObchZ výslovně určuje, že komanditista je povinen splatit vklad ve výši a ve lhůtě určené společenskou smlouvou, bez zbytečného odkladu po vzniku společnosti, př. po vzniku své účasti ve společnosti. Zákon stanovuje minimální částku vkladu na 5 000 Kč. Z výše uvedeného vyplývá, že komanditní společnost povinně vytváří základní kapitál. Z přiměřeného použití právní úpravy postavení společníků společnosti s ručením omezeným pro komanditisty vyplývá, že každý komanditista může mít pouze jeden vklad do základního kapitálu a jeden podíl ve společnosti. Zvýší-li komanditista svůj vklad, zvětší se jeho podíl, jen za podmínek nezvýší-li ve stejném poměru vklady ostatní komanditisté (§ 109 odst. 2 ObchZ).

Zákon neukládá komanditistům povinnost splatit část vkladu (peněžitého i nepeněžitého) před zápisem společnosti do obchodního rejstříku. Má-li komanditista poskytnout nepeněžitý vklad, musí být ve společenské smlouvě uveden předmět nepeněžitého vkladu a částka, která se započítává na vklad společníka.

Dle nové právní úpravy vkladová povinnost zůstává zachována, avšak není stanovena nejnižší částka, jak je tomu dnes. Komanditista splní vklad způsobem a ve výši určeným ve společenské smlouvě. Komplementáři nemají vkladovou povinnost stanovenou zákonem. Vkladová povinnost komanditistů je upravena v § 121 ZOK. Výše vkladu je dispozitivní, s odůvodněním, že ochrana věřitelů komanditní společnosti je zajištěna komanditní sumou, která je zapsána v obchodním rejstříku. Komanditní suma je konkrétní částka, jejíž výši komanditista deklaroval, je nezávislá na výši vkladu a prostřednictvím obchodního rejstříku je zjevná třetím osobám. Do výše komanditní sumy ručí komanditista za dluhy společnosti. U vkladové povinnosti se dále plně použije obecné ustanovení o vkladu § 15 – 17 ZOK. V § 121 odst. 2 ZOK se ruší ustanovení § 103 ZOK, ledaže by společenská smlouva tuto záležitost určila jinak. Což znamená, že komanditistovi není dovoleno splnit svou vkladovou povinnost provedením nebo prováděním práce nebo poskytnutím nebo poskytováním služby, pokud společenská smlouva toto neupraví jinak.

Vkladová povinnost se vztahuje k vnitřnímu chodu společnosti, komanditní suma souvisí se vztahem společnosti ke třetím osobám. Souvislost mezi komanditní sumou a výši vkladu, resp.

splácením vkladu je více analyzována ve shrnutí druhé kapitoly, kde je detailněji charakterizována komanditní suma.

Zákon byl doplněn o § 16 odst. 1 ZOK – společník nemůže po dobu trvání společnosti, ani po jejím zániku, požadovat vrácení splaceného vkladu.

„Podíly komanditistů se určují podle poměru jejich vkladu.“¹⁶ V této záležitosti není rozdílu mezi stávající a novou právní úpravou. Výše vkladu určuje podíl ve společnosti.

2.4 Orgány komanditní společnosti

V případě komanditní společnosti obchodní zákoník stanovuje pouze jeden obligatorní orgán této společnosti, a to orgán statutární. Dle §101 odst. 1 ObchZ jsou statutárním orgánem společnosti všichni komplementáři, nestanoví-li společenská smlouva jinak, kteří mohou jednat jménem společnosti každý samostatně. Z tohoto ustanovení vyplývá, že komanditista nemůže být statutárním orgánem komanditní společnosti a nemůže tedy jednat jménem společnosti. Výjimečně tak může konat pouze v případě, kdy k tomu byl oprávněn jako zmocněnec.

Dle ustanovení § 97 odst. 1 ObchZ mají oprávnění k obchodnímu vedení společnosti pouze komplementáři. Respektive, není-li ve společenské smlouvě dohodnuto něco jiného, k obchodnímu vedení společnosti jsou oprávněni všichni komplementáři ve stejném rozsahu. O ostatních záležitostech společnosti rozhodují všichni společníci, komanditisté i komplementáři. Je přitom potřeba rozlišovat tři druhy možných rozhodnutí. Rozhodování v rámci obchodního vedení společnosti se řídí § 97 odst. 1 ObchZ (k vedení společnosti jsou oprávněni pouze komplementáři). Rozhodování o změně společenské smlouvy je upraveno v § 97 odst. 4 ObchZ (ke změně společenské smlouvy je zapotřebí souhlasu všech společníků, není-li ve společenské smlouvě upraveno jinak). A konečně rozhodování o ostatních záležitostech společnosti se řídí pravidly obsaženými v § 97 odst. 2 ObchZ (kdy rozhoduje většina hlasů, pokud není ve společenské smlouvě stanoveno jinak).

Podmínky splnění členství obchodní korporace jsou shrnuty pro komplementáře v § 93 odst. 2 a 3 ObchZ a ve všeobecných ustanoveních o obchodních společnostech § 56 odst. 4 ObchZ. Na právní postavení komanditistů se použijí přiměřeně, dle § 93 odst. 4 ObchZ, ustanovení o společnosti s ručením omezeným. Dle Štenglové lze z ObchZ použít § 106 odst. 2 od třetí věty, § 108 odst. 2, § 109 odst. 2 a 3, § 113 odst. 1 první část věty druhé a větu třetí

¹⁶ Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, §120 odst. 1

a odst. 2, § 114 odst. 3, § 115 (viz ale též § 97a), § 116 odst. 1 a odst. 2 větu třetí, čtvrtou a šestou, § 117 a § 149a (viz též komentář k § 102).¹⁷

Dle zákona o obchodních korporacích statutárním orgánem jsou i nadále pouze komplementáři, kteří splňují požadavky obecného ustanovení v § 46 ZOK. Společenská smlouva může určit, že statutárním orgánem obchodní společnosti jsou všichni komplementáři, kteří splňují požadavky v § 46 ZOK, nebo pouze někteří z komplementářů (§ 125 odst. 1 ZOK).

Rozhodování ve věcech, které nepřísluší statutárnímu orgánu, rozhodují všichni společníci (komanditisté i komplementáři), není-li upraveno ve společenské smlouvě jinak. Komplementáři a komanditisté hlasují zvlášť (§ 125 odst. 2 ZOK).

Povinností statutárních a jiných orgánů oprávněných jednat za společnost s péčí řádného hospodáře je zachována. Nově zavedené pravidlo podnikatelského úsudku umožňuje, aby činný orgán prokázal, že rozhoduje náležitě, informovaně a v zájmu společnosti, nemůže tedy nést veškerá rizika, která mohou v rámci podnikání nastat.

Právní předpisy v zákoně o obchodních korporacích týkající se práv a povinností statutárního orgánu obchodní společnosti, nejsou komplexní. Další závazné formulace nalezneme v insolvenčním zákoně nebo v zákoně o živnostenském podnikání. Obdobně jako u veřejné obchodní společnosti platí, že jakákoliv ujednání omezující odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu funkce statutárního či podobného orgánu jsou neplatná.

2.5 Zrušení a zánik komanditní společnosti

Dle současné právní úpravy komanditní společnost zaniká ke dni zápisu výmazu z obchodního rejstříku, tj. ke dni určenému v návrhu na povolení zápisu. Návrh na povolení výmazu společnosti do obchodního rejstříku podává její likvidátor.

Existence dvojího druhu společníků v komanditní společnosti se bezprostředně projevuje i ve zvláštní úpravě zrušení a zániku společnosti. § 102 ObchZ navazuje na ustanovení § 88, které upravuje některé důvody zrušení veřejné obchodní společnosti. Jednostranné ukončení účasti ve společnosti jednostranným úkonem komanditisty je zakázáno. Důsledná aplikace § 88 ObchZ je ve vztahu na komanditisty nepřiměřeně tvrdá. Pochybnosti vznikaly, pokud jde o vliv ukončení účasti komanditisty ve společnosti na trvání společnosti. Protože komanditista není

¹⁷ ŠTENGLOVÁ, I., PLÍVA, S., TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník: Komentář. 10., podstatně rozšířené vydání*. Praha: C. H. Beck, 2005. ISBN 80-7179-346-9. s. 326

zavázán k osobní účasti na společnosti, ani se jej nedotýká neomezené osobní ručení, nemají tyto osobní prvky účasti, pokud nastanou u komanditisty, vliv na trvání společnosti. Tuto situaci řeší § 102 ObchZ. Na komplementáře se aplikují důvody zrušení uvedené v § 88 ObchZ v plném rozsahu.

Ustanovení § 104 odst. 1 ObchZ upravuje nárok všech společníků, kteří převzali ve společenské smlouvě povinnost vložit do společnosti vklad a splatit jej, na vrácení částky ve výši vkladu. Je zde preferováno právo komanditistů na vyplacení částky, jestliže komanditní společnost nemá dostatečný majetek na její vyplacení všem společníkům. Komanditisté, kteří jsou ze zákona zbaveni obchodního vedení společnosti, mají totiž jen malou možnost ovlivnit hospodaření společnosti, a tedy i výši jejího majetku.

Dle nové právní úpravy zrušení a zánik společníka, popř. společnosti je řešen ve zvláštní úpravě (§ 127 a § 128 ZOK), dále se uplatňuje obecná úprava (§ 93 ZOK) a úprava veřejné obchodní společnosti (§ 113 – 115 ZOK).

Obdobně jako v obchodním zákoníku se i v zákonu o obchodních korporacích projevuje existence dvojího druhu společníků. Právní úprava § 127 odst. 1 a 2 ZOK se vztahuje k právnímu postavení komanditisty, kde v odst. 1 jsou upraveny důvody, které způsobují zánik účasti komanditisty ve společnosti, nikoliv však zánik společnosti. K právnímu postavení komplementáře se vztahuje § 127 odst. 3 a zvláštní ustanovení o veřejné obchodní společnosti (§ 113 – 115 ZOK). Nově se zavádí ustanovení § 16 ZOK, kdy společník nemá právo na vrácení předmětu vkladu.

2.6 Shrnutí změn právní úpravy u komanditní společnosti

V této části práce jsou zrekapitulovány odlišnosti, které vyvstaly z komparace obchodního zákoníku a zákona o obchodních korporacích, a které autor uvedl v předešlých podkapitolách. Navíc jsou zde uvedeny i změny či novinky, které nejsou výše popsány, ale autorovi jsou známy.

Stejně jako v případě veřejné obchodní společnosti, i v tomto případě zákon nově označuje komanditní společnost jako osobní společnost s možností založení za účelem podnikání a za účelem správy vlastního majetku. Významná změna se týká postavení společníka, resp. komplementáře v komanditní společnosti, který nebude muset, v případě, že nebude statutární orgán, splňovat všeobecné podmínky provozování živnosti a nebude povinen jednat s péčí řádného hospodáře.

Za nejvýznamnější novou právní úpravu u komanditní společnosti můžeme považovat zavedení termínu **komanditní suma** (§ 129 – 131 ZOK), kterou lze popsat jako částku, do jejíž výše ručí komanditisté za dluhy společnosti. Tato suma musí být určena společenskou smlouvou, musí být zapsána v obchodním rejstříku a nemůže být nižší, než kolik činí vklad komanditisty. Dále zákon o obchodních korporacích určuje, že komanditní suma se snižuje v rozsahu, ve kterém komanditista splnil svoji vkladovou povinnost. Vkladová povinnost je povinnost vztahující se k vnitřnímu chodu společnosti, komanditní suma souvisí se vztahem společnosti ke třetím osobám.

Výše ručení komanditisty se tak nově neodvívá jen od nesplaceného vkladu, ale alternativně od výše komanditní sumy. Komanditní suma je konkrétní částka, která se stane zjevnou pro třetí osobu prostřednictvím obchodního rejstříku a do jejíž výše konkrétní komanditista ručí za dluhy společnosti.

Je stanoveno, že komanditní suma, resp. ručení, se zmenšuje o částku, kterou komanditista splatil svůj vklad, přitom komanditní suma musí být určena minimálně ve výši vkladu (§ 129 odst. 1 ZOK). Obecně to znamená, že pokud komanditista plně splatil svůj vklad, který je roven komanditní sumě, jeho ručení za dluhy společnosti zaniká. Je-li však komanditní suma vyšší než vklad, ručí i po splacení vkladu komanditista ve výši rozdílu mezi komanditní sumou a vkladem. To vše vede k vyšší ochraně věřitelů. Podle nové právní normy komanditista ručí za dluhy komanditní společnost omezeně, do výše komanditní sumy, komplementář ručí za závazky společnosti neomezeně celým svým majetkem.

Nově se mění dosavadní formulace pramenů úpravy komanditisty, napříště je vyloučena obecná aplikace ustanovení o společnosti s ručením omezeným na právní postavení komanditisty, namísto toho je stanoveno, že není-li konkrétní úpravy, užije se přiměřeně ustanovení o veřejné obchodní společnosti (§ 119 ZOK).

Náležitosti společenské smlouvy se mění o dodatek, že musí obsahovat jasné vymezení komanditní sumy, je-li ustanovena, ve společenské smlouvě (§ 129 odst. 1 ZOK). Nově je rozšířen předmět podnikání o podnikání za účelem správy vlastního majetku (§ 2 ZOK). Změna společenské smlouvy je možná jen se souhlasem všech (§ 99 odst. 1 ZOK), oproti současné právní úpravě (§ 97 odst. 4 ObchZ).

Dále je nově stanoveno, že návrh na zápis společnosti do obchodního rejstříku musí být podán do 6 měsíců ode dne jejího založení (§ 9 odst. 1 ZOK). V obchodním zákoníku je tato povinnost stanovena na 90 dnů.

Vkladová povinnost zůstává zachována, avšak není stanovena minimální částka, výše vkladu je dispozitivní (§ 121 odst. 1 ZOK). V současnosti je minimální vklad 5 000 Kč. Dle nové právní úpravy je výše vkladové povinnosti určena ve společenské smlouvě. Komanditistovi není dovoleno vložit jako vklad provedení práce nebo poskytnutí služeb (§ 121 odst. 2 ZOK). Tato úprava je odlišná od právní úpravy veřejné obchodní společnosti v ZOK.

Vedení společnosti je i nadále vyhrazeno pouze komplementářům s tím, že společenská smlouva může určit, že statutárním orgánem společnosti jsou jen někteří z komplementářů (§ 125 odst. 1 ZOK). Z dnešní úpravy není převzata úprava jednání komanditisty (§ 101 odst. 2 ObchZ), jednání komanditisty za společnost tak bude jeho jednáním.

Problematickým ustanovením pro komanditní společnost se jeví § 119 a § 127 odst. 1 písm. d) ZOK, při smrti komplementáře, podle něžž je dědic podílu, který se nechce stát společníkem, oprávněn svou účast ve společnosti vypovědět, a to ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se stal dědicem. Jedná se o prekluzivní lhůtu. Současná právní úprava váže počátek běhu tříměsíční lhůty na „právní moc rozhodnutí soudu o dědictví“. Podle nové právní úpravy ale tříměsíční lhůta běží ode dne, kdy se dědic „stal dědicem“, což podle ustanovení nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., § 1479 je vykládáno tak, že dědické právo vzniká smrtí zůstavitele. V praxi to tedy může znamenat, že prekluzivní tříměsíční lhůta uplyne dříve, než se dědic vůbec dozví o tom, že se stal dědicem.

ZÁVĚR

Za několik měsíců vstupuje v účinnost nový zákon o obchodních korporacích, který se dotkne každé obchodní společnosti nebo družstva se sídlem v ČR. Jedná se o zcela nový zákon, s méně či více významnými změnami. Nový občanský zákoník, jakož i zákon o obchodních korporacích jsou hlavními součástmi rekodifikačního procesu českého soukromého práva, v jejichž důsledku dojde k nahrazení stávajícího občanského a obchodního zákoníku. Zákon následuje evropský trend liberalizace pravidel obchodních korporací a snaží se neomezovat podnikání, na druhé straně ale klade důraz na ochranu zájmů věřitelů a spotřebitelů.

Bakalářská práce analyzuje obchodní zákoník (zákon č. 513/1991 Sb.) a zákon o obchodních korporacích (zákon č. 90/2012 Sb.), konkrétně jeho část vztahující se k osobním společnostem, tj. k veřejné obchodní společnosti a ke komanditní společnosti. Srovnáním těchto právních úprav vyvstaly rozdíly, či změny, které jsou shrnuty vždy v poslední podkapitole věnující se dané osobní společnosti. Nejvýznamnější změny z této problematiky si dovoluji nyní zrekapitulovat a zhodnotit.

Dle mého názoru můžeme za nejvýznamnější změnu považovat snahu o věcné zeštíhlení zákona, protože úpravu většiny situací řešených doposud obchodním zákoníkem převezme nyní nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.), např. problematika hospodářské soutěže a nekalé soutěže, část obecných ustanovení o obchodních společnostech, ustanovení upravující obchodní závazkové vztahy a další. Zákon o obchodních korporacích připouští možnost založit osobní společnost nejen za účelem podnikání, ale také za účelem správy vlastního majetku, což možná povede k nárůstu procentuálního podílu osobních společností na celkovém počtu obchodních korporací. Podstatnou změnou u osobní společnosti je možnost změny společenské smlouvy pouze se souhlasem všech společníků, nikoliv většiny. Tuto změnu vnímám jako ochranu společníků, kteří za závazky společnosti ručí stejně, tj. celým svým majetkem. Další významnou změnou u veřejné obchodní společnosti je možnost splácení vkladu provedením práce nebo poskytnutím služeb, to v případě, že se společníci dohodnou na vkladové povinnosti. Díky tomu se tak mohou uplatnit fyzické a duševní dovednosti a znalosti společníka.

Nejvýznamnější novou právní normou u komanditní společnosti je zavedení termínu komanditní suma, kterou lze popsat jako částku, do jejíž výše ručí komanditisté za dluhy společnosti. Tato suma musí být určena společenskou smlouvou, musí být zapsána v obchodním rejstříku. Komanditní suma nemůže být nižší než vklad komanditisty. Výše ručení komanditisty se tak nově neodvíjí jen od nesplaceného vkladu, ale alternativně od výše

komanditní sumy. Komanditní suma je konkrétní částka, která se stane zjevnou pro třetí osobu prostřednictvím obchodního rejstříku a do jejíž výše konkrétní komanditista ručí za dluhy společnosti. Vkladová povinnost zůstává zachována, avšak není stanovena minimální částka, výše vkladu je dispozitivní. Tyto úpravy vnímám jako pozitivní změnu v problematice ručení za závazky společnosti vůči třetím osobám, což umožňuje vyšší ochranu věřitelů.

Naopak jako nedostatek zákona o obchodních korporacích spatřuji problematiku dědění podílu. U veřejné obchodní společnosti dochází k rozporu mezi § 42 odst. 1 ZOK, kdy se podíl automaticky dědí a § 113 odst. 1 písm. c) ZOK, kdy společenská smlouva musí dědění připustit. V této situaci je potřebná další novelizace či výkladová judikatura, aby se ujasnilo řešení této problematiky. Dalším otázkou, která v této problematice dědění podílu vyvstává, je § 117 odst. 1 ZOK v návaznosti na nový občanský zákoník. Podle tohoto ustanovení je dědic podílu, který se nechce stát společníkem, oprávněn svou účast ve společnosti vypovědět, a to ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se stal dědicem. Jedná se o prekluzivní lhůtu. Podle nové právní úpravy ale tříměsíční lhůta běží ode dne, kdy se dědic „stal dědicem“, což podle ustanovení nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., § 1479 je vykládáno tak, že dědické právo vzniká smrtí zůstavitele. V praxi to tedy může znamenat, že prekluzivní tříměsíční lhůta uplyne dříve, než se dědic vůbec dozví o tom, že se stal dědicem. V obdobně nepříznivé situaci se octnou i komanditní společnosti při smrti komplementáře, a to díky ustanovení § 119 a § 127 odst. 1 písm. d).

Dovoluji si upozornit, že je důležité znát praktický dopad nové právní úpravy na dosavadní obchodní společnosti. V této souvislosti jsou významná přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích, zejména ustanovení § 775, podle něhož se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne jeho účinnosti, a dále pak navazující ustanovení § 777 ZOK, které se blíže věnuje obsahu zakladatelských dokumentů obchodních společností. V případě, že stávající dokumentace obchodní korporace (např. společenské smlouvy) bude v rozporu s těmito ustanoveními, je korporace povinna do 1. 7. 2014 dokumentaci novým ustanovením přizpůsobit. Pokud společnost toto nesplní ani v dodatečné lhůtě na výzvu soudu, může v konečném důsledku dojít ke zrušení obchodní korporace a k nařízení likvidace. Zákon o obchodních korporacích nabízí obchodním společnostem také možnost podřízení se tomuto zákonu jako celku, a to ve lhůtě 2 let od nabytí účinnosti zákona.

Zákon o obchodních korporacích je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Je slučitelný s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a právními akty Evropských společenství. Nepředpokládá se přímý ani nepřímý finanční dopad navrhované

právní úpravy na státní rozpočet ani na ostatní veřejné rozpočty a hospodářské subjekty. Ze zákona nevyplývají žádné přímé sociální dopady, ani dopady na rovnost mužů a žen.

POUŽITÁ LITERATURA

- [1] Důvodová zpráva k návrhu zákona o obchodních korporacích. In: *Parlament ČR: Poslanecká sněmovna* [online]. Praha, © 1995-2013, 2013 [cit. 2013-06-22]. Dostupné z: <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=6&CT=363&CT1=0>;
- [2] ELIÁŠ, K., POKORNÁ, J., DVOŘÁK, T., *Kurs obchodního práva: Obchodní společnosti a družstva*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. 503 s. ISBN 978-80-7400-048-5.
- [3] HAVEL, B. a kol. *Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem*. Ostrava: Sagit, 2012. 287 s. ISBN 978-80-7208-923-9.
- [4] ŠTENGLOVÁ, I., PLÍVA, S., TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník: Komentář. 10., podstatně rozšířené vydání*. Praha: C. H. Beck, 2005. 1532 s. ISBN 80-7179-346-9.
- [5] ŠVARC, Z. a kol. *Základy obchodního práva: 3. upravené vydání*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011. 426 s. ISBN 978-80-7380-322-3.
- [6] VRAJÍK, M. 91677. *Dvě poznámky k dědění podílu ve veřejné obchodní společnosti: Společnost se ruší, pokud společenská smlouva neobsahuje něco, co obsahovat nemusí*. In: *epravo.cz* [online]. Praha: © epravo.cz, a.s., 2013, 21. 6. 2013 [cit. 2013-06-21]. Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/dve-poznamky-k-dedeni-podilu-ve-verejne-obchodni-spolecnosti-91677.html>
- [7] Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
- [8] Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (Zákon o obchodních korporacích)